

Hensyn til en Invalidhistorie, havde jeg, hvis Folketingsalen havde været tilstrækkelig fyldt, faaet Majoritet imod den ærede Ordfører for Finansudvalget, som den Gang, saa vidt jeg erindrer, var det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgfreds (S. Holm). Det var ikke alene det Parti, hvortil jeg hører, der stemte med mig, men det var Medlemmer af alle Grupper, der gavede deres Utilfredshed til Kende med den Maade, hvorpaa disse Andragender bleve behandlede. Den Tradition, at stille sig paa den haarde Fortolkning af de Love, der ligge til Grund for disse Afgørelser, synes jeg slet ikke er heldig. Dernæst sagde den ærede Ordfører en anden Ting, som er i højeste Grad mærkbar. Han sagde nemlig til mig, hvor jeg kunde komme med en saadan Indstilling som den her foreliggende om at henvise Sagen til Ministeren, efter som jeg maatte kende de Bilag, der forelaa, og paa hvilke Ministeren med egen Haand har skrevet sit Navn under et Afslag. Det er rigtigt, men det kender jeg naturligvis godt, og jeg vil dog spørge: Er der i det hele noget Andragende, der kommer ind her, og ikke har et Bilag med, indeholdende et Afslag fra Ministeren? Jeg troede, at Praxis, at Traditionen var, at Finansudvalget ikke tog noget Andragende til Behandling, før der forelaa et Afslag fra Ministeren. Naar Ministeren bevilger Andragendet, behøver man jo slet ikke at gaa til Finansudvalget. Nej, naar Ministeren har affaaet et Andragende, der kommer til ham, og det saa indbringes her i Tinget, saa er det, at det henvises til Finansudvalget, og saa kan det endnu en Gang komme til fornyet Overvejelse af Ministeren. Det er Forretningsgangen. Saa vidt jeg ved, ere alle Andragender, der ikke først have været hos Ministeren, afviste. Om et Andragende, som i Dag er henvist, blev det netop udtrykkelig fremhævet fra Finansudvalgets Side — hvis jeg forstod den ærede Ordfører rigtig — at der vel ikke var givet Afslag fra Ministeren, men at der samtidig med dets Indsendelse til Tinget var indgaaet et Andragende til Ministeren. Hvis det, den ærede Ordfører hentede fra Ministerens Bilag, virkelig er et Argument, er det et daarligt Argument. Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde ytret, at man her i Landet mente, at naar man blot gik til Folketinget, saa blev man hjulpet. Nej, det har jeg ikke sagt, men jeg sagde, der var en Følelse i Folket, som man ikke herfra skulde søge at formindste, og den gik ud paa, at naar der blev nægtet Støtte fra alle andre Sider, saa var det hos Folkets Repræsen-

tanter, man kunde gaa hen og finde Retfærdighed og Humanitet. Det var det, jeg sagde. Jeg vil altsaa fastholde, at naar Udvalget gaar til at afflaa et Andragende, bør vedkommende have en Følelse af, at man har taget det yderste Hensyn til Retfærdighed og Humanitet, inden man gav et Afslag. Det tror jeg, er en Følelse i Folket, som man skulde søge at værne saa meget som muligt om. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at vi kunde være aldeles visse paa, at vi fik ikke Indstillinger om Andragender, hvormed man vilde stifte Folk Blaar i Sjælene, herind, thi de Herrer konfererede først med Ministeren, og naar han siger, at han ikke vil gaa ind paa noget, kommer det ikke her ind i Salen. Ja, naar det er Tilfældet, saa synes jeg ikke, vi behøve det hele Andragende-Væsen. Nej, naar Ministeren har sagt nej, inden Andragendet kommer til Finansudvalget, og naar dette da kommer til Konference, hvor de to Parter staa mod hinanden, Finansudvalget paa den ene Side og Ministeren paa den anden i Fortolkningen af Loven, som f. Eks. Loven om Krigsinvaliderne, saa vilde jeg rigtig nok sætte Pris paa, at Finansudvalget sendte os Andragendet her ind og lod Folketinget afgøre Sagen. Jeg mener, at vi hellere her maa vedtage en Henvisning til Ministeren, end at vi maa bære Ansvar for, at der ikke bliver taget Humanitetshensyn. Lad Ministeren bære Ansvar for, at Andragendet bliver forkastet, for at det ikke skal hedde sig, at det er Folketinget, der staa paa den strenge Fortolkning af Loven, paa den inhumane Fortolkning af Loven. Jeg vilde ubetinget foretrække, at vi vedtog Henvisning, og at det i sidste Instans blev Ministeren, som trods vor Afstemning sagde nej. Derfor har jeg tilladt mig at stille det Endringsforslag, jeg har, men efter de Udtalelser, der ere faldne, og efter den velvillige Maade, hvorpaa den højtærede Minister har taget Sagen, skal jeg for ikke at kompromittere den Mand's Sag, jeg forsøger, selvfølgelig tage Endringsforslaget tilbage. Jeg gjør det i det Haab, at der maa findes Udvej for at hjælpe Manden derovre. Dog maa jeg endnu en Gang fremhæve, at i Lovens Ord staa der ikke et Ord om Navigation eller Navigationskoler, men der er kun udtalt, at de Skoler, der paa Grund af den ny Ordning ikke kunne bestaa, kunne faa ydet Hjælp paa Finansloven. Dette var en Skole, som blev tilintetgjort ved Loven, altsaa vilde der efter min Formening ikke være noget i Vejen. Den højtærede Minister er af en anden Mening, og Udvalget er af den højtærede Ministers Mening og mener,